

ΕΤΟΣ 67ον

21 Ιουλίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 29 (3451)

ΜΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΣΟΥ

Πολύ συχνά στην παρότρυνση να ένταχθεί κάποιος στη μυστηριακή ζωή της Έκκλησίας, η απάντηση είναι: «Έγώ πιστεύω με τον τρόπο μου». Πρόκειται για διαχρονικό σύμπτωμα νοσηρής αυτονομίας και αυτάρκειας, τό όποιο ό άπόστολος Παῦλος τό όνομάζει «έθελθθηρσκειά»: ό καθένας «κόβει καί ράβει στά μέτρα του» τόν λόγο του Θεοῦ καί τήν παράδοση τής Έκκλησίας, παρουσιάζοντας μιά έπίφαση σοφίας, ταπεινοφροσύνης καί άσκησης, άλλήλα στήν ουσία έξυπηρετώντας τήν «πλησμονή τής σαρκός» (Κολ. 2,23), δηλαδή τήν ικανοποίηση του έγωιστικού φρονήματος.

Πλήνν έξαιτίας φιληρχίας

Στό σημερινό άποστολικό άνάγνωσμα, γράφοντας ό Παῦλος πρós τούς Ρωμαίους, έκφράζει τόν βαθύ του πόνο βλέποντας τούς όμοεθνείς του Ιουδαίους νά κινδυνεύουν νά χάσουν τή σωτηρία τους, έξαιτίας αυτής τής θανατηφόρας άρρώστιας, τής «έθελθθηρσκειάς». Τά συμπτώματά της φαίνονται στήν έπιμονή τους νά «στήσουν τήν ίδιαν δικαιοσύνην», δηλαδή τή δική τους αντίληψη γιά τόν τρόπο δικαίωσης καί σωτηρίας.

Τό πόση είναι ή λαχτάρα του Άποστόλου γιά τή σωτηρία τών συμπατριωτών του, τό έξέφρασε στό προηγούμενο κεφάλαιο τής ίδιας έπιστολής μέ τρόπο συγκλονιστικό: «Θά εύχόμουν έγώ ό ίδιος νά χωριστώ από τόν Χριστό (καί άρα νά χάσω τή δική μου σωτηρία) γιά χάρη τών άδελφών μου Ιουδαίων (άρκει νά σωθοῦν αυτοί)». Βέβαια δέν τούς νιώθει μόνο άδελφούς του άλλήλα καί «τεκνία του», όπως μάς έπισημαίνει ό ιερός Χρυσόστομος, θυμίζοντάς μας ότι καί γι' αυτούς πέρασε «ώδίνες» πολύ φοβερότερες από τίς φυσικές ώδίνες. Διότι «έκεί μέν τής σαρκός ό πόνος», έδω όμως οι πατρικές «ώδίνες τήν ίδια τή δύναμη τής ψυχής καταξάινουσι· καί γιά νά μάθεις ότι είναι χειρότερες αυτές οι ώδίνες, sé έρωτώ: ποίός ποτέ χάριν τών παιδιών του ευχθήθηκε όχι μόνο νά ύπομείνει γέννα άλλήλα καί νά είναι άνάθεμα από Χριστού;». Στή σημερινή περικοπή ό άπόστολος Παῦλος έπαναλαμβάνει τή σφοδρή έπιθυμία τής καρδιάς του καί τήν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ι´ 1-10)

Σωτηρία σ' όποιον πιστεύει

Ἀδελφοί, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ ἔστιν εἰς σωτηρίαν· μαρτυρῶ γὰρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν. Ἀγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες σῆσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν. Τέλος γὰρ νόμου Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι. Μωϋσῆς γὰρ γράφει τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγει· Μὴ εἶπης ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν ἢ τίς καταβήσεται εἰς τὴν ἄβυσσον; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν. Ἀλλὰ τί λέγει; Ἐγγύς σου τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἐν τῷ στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τοῦτ' ἔστι τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν. Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ· καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

ἐντονη προσευχή του γιά τή σωτηρία τους. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν κυριολεκτικά κολληθεῖς στήν πλανεμένη πλέον –μετά τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία– ἀντίληψη ὅτι ἡ σωτηρία ἐπιτυγχάνεται μόνο μέ τὴν τήρηση τῶν διατάξεων τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Τρόμαξε, ἐπίσης κυριολεκτικά, νά ἀπαγκιστρωθεῖ ὁ πρῶν Σαῦλος ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλάνη, ἀφοῦ χρειάστηκε ἡ ἀφυπνιστικὴ συνάντησή του μέ τὸν Μεσσία στήν πορεία του πρὸς τὴ Δαμασκό. Καί ἔχοντας νιώσει πόσο δύσκολη εἶναι αὐτὴ ἡ ἀφύπνιση, προσπαθεῖ ἐδῶ νά τοὺς δικαιολογήσει, λέγοντας ὅτι ἔχουν μὲν «ζῆλον Θεοῦ ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν». Ἀμέσως μετά, ὅμως, θά στιγματίσει τὴ νοσηρὴ ἰσχυρογνωμοσύνη τους καὶ τὴν τραγικὴ ἐπίπτωσή της, πού εἶναι ἡ ἐκ μέρους τους ἀπόρριψη τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Καί αὐτὰ τὰ λείει μέ πόνο ὁ Ἀπόστολος, γιά νά δείξει, κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο, ὅτι «οὐκ ἐξ ἀγνοίας ἀλλὰ ἀπὸ φιλονικίας καὶ φιλαρχίας μᾶλλον ἐπληνῆθησαν».

«Ἐκ χάριτος, οὐκ ἐξ ἔργων σωτηρία»

Θά ἔπρεπε ἡ ἀπροκατάληπτη μελέτη καὶ ἡ σωστὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου νά τοὺς ἔχουν ὀδηγήσει στή σωτηρία ὁμολογία ὅτι «τέλος νόμου Χριστός»· καὶ ὅτι Αὐτὸς πλέον εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νά σώσει «πάντα τὸν πιστεύοντα», καὶ ὄχι ἡ –οὐσιαστικὰ ἀνέφικτη– τήρηση ὅλων τῶν νομικῶν διατάξεων. Ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ φιλαρχία τοὺς τύφλωσαν τόσο πολὺ, ὥστε –ὅπως λείει ἕνας ἐρμηνευτής– «οὔτε κατάλαβαν οὔτε τήρησαν αὐτό, πού ἤθελε ὁ νόμος (τὴν προσαγωγή στὸν Χριστό)· καὶ ὄχι μόνο αὐτό ἀλλὰ παρουσίασαν ὡς σκοπὸ τοῦ νόμου ἕνα πράγμα ὑπέρογκο καὶ ἀκατόρθωτο: τὴν τυπικὴ τήρηση τῆς πληθώρας τῶν νομικῶν διατάξεων».

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδιάς μου καί ἡ προσευχή μου εἰς τόν Θεόν εἶναι ὑπέροχον τῶν Ἰσραηλιτῶν, διά νά σωθοῦν. Μαρτυρῶ γι' αὐτούς ὅτι ἔχουν ζῆλον Θεοῦ ἀλλά ὄχι μέ ἐπίγνωσιν. Διότι, ἐπειδή ἀγνοοῦν τήν δικαίωσιν πού δίνει ὁ Θεός καί προσπαθοῦν νά στήσουν τόν δικόν τους τρόπον δικαίωσης δέν ὑπετάχθησαν εἰς τήν δικαίωσιν πού προέρχεται ἀπό τόν Θεόν. Διότι τό τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστός, διά νά δικαιωθῆ καθένας πού πιστεύει. Ὁ Μωϋσῆς γράφει διά τήν δικαίωσιν πού προέρχεται ἀπό τόν νόμον ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἐτήρησε τās ἐντολάς θά ζῆσῃ δι' αὐτῶν. Ἡ δικαίωσις ὅμως πού προέρχεται ἀπό τήν πίστιν, λέγει, Μή πῆς εἰς τήν καρδιά σου ποιός θά ἀνεβῆ εἰς τόν οὐρανόν; διά νά κατεβάσῃ δηλαδή τόν Χριστόν, ἢ Ποιός θά κατεβῆ εἰς τήν χώραν τῶν νεκρῶν; διά νά ἀνεβάσῃ δηλαδή τόν Χριστόν ἀπό τοῦς νεκρούς. Ἄλλά τί λέγει; Κοντά σου εἶναι ὁ λόγος, εἶναι εἰς τό στόμα σου καί εἰς τήν καρδιά σου. Ὁ λόγος δηλαδή τῆς πίστεως, τόν ὅποιον κηρύττομεν. Ἐάν ὁμολογήσῃς μέ τό στόμα σου ὅτι Ὁ Ἰησοῦς εἶναι Κύριος καί πιστέψῃς μέ τήν καρδιά σου ὅτι ὁ Θεός τόν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν, τότε θά σωθῆς. Διότι μέ τήν καρδιά ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ὅ,τι ὁδηγεῖ εἰς δικαίωσιν, μέ τό στόμα δέ ὁμολογεῖ ὅ,τι ὁδηγεῖ εἰς σωτηρίαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, "Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία, θά ἐρμηνεύσει ὁ Χρυσορρήμων, «ὀλόκληρη προέρχεται ἀπό τήν ἄνωθεν χάριν· ὄχι ἀπό τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων ἀλλά ἀπό τήν πίστη στόν Χριστό· ἡ σωτηρία μας εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ». Προσπαθώντας ὁ Ἀπόστολος νά μᾶς δώσει νά καταλάβουμε τί σημαίνει «δωρεάν σωτηρία», προσαρμῶζει στόν σκοπό του κάποιους λόγους τοῦ Θεόπτη Μωϋσῆ ἀπό τό Δευτερονόμιο, ὅπου ὁ Προφήτης ἐπίσης προσπαθεῖ νά μᾶς πεί ὅτι ἡ σωτηρία ἐντολή τοῦ Θεοῦ «οὐκ ὑπέρογκός ἐστιν οὐδέ μακράν ἀφ' ἡμῶν» (Δευτ. 30,11). «Δέν σοῦ ζητάει ὁ Θεός», ἰλέει καί ὁ Ἀπόστολος, «πράγματα ἀκατόρθωτα, γιά νά σωθεῖς. Δέν σοῦ εἶπε κανείς νά ἀνεβεῖς στόν οὐρανό γιά νά κατεβάσεις τόν Χριστό, οὔτε νά κατεβείς στόν ἄδη γιά νά τόν ἀναστήσεις. Αὐτά τά ὑψίστα Μυστήρια κενωτικῆς ἀγάπης καί θυσίας συντελέσθηκαν ἀπό τόν Σωτήρα μας Χριστό. Τώρα πλεόν ἡ σωτηρία σου εἶναι πολὺ κοντά σου· εἶναι κοντά στό στόμα σου καί στήν καρδιά σου. Ἡ μόνη δική σου συμμετοχή, ὁ μοναδικός σου ἐλεύθερος κόπος εἶναι νά πιστέψῃς στόν Χριστό μέ τήν καρδιά σου καί νά τόν ὁμολογήσῃς Σωτήρα σου μέ τό στόμα σου».

Τό κόστος τῆς παρρησίας

Ἡ πίστη αὐτή καί ἡ σωτηρία ὁμολογία στηρίζονται σέ δύο κυρίως ἱστορικά γεγονότα: στή Σάρκωση τοῦ Λόγου καί στήν Ἀνάστασή του. Πρόκειται γιά

21 Ἰουλίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Ἰωάννου ὁσίου καί Συμεῶν ὁσίου τοῦ διά Χριστόν σαλοῦ († 590).
Παρθενίου ἐπισκόπου τῶν Ραδοβιζίων Ἄρπτις.
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. 1΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ν΄ 28 - θ΄ 1.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 28 Ἰουλίου, ζ΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Ρωμ. 1β΄ 6-14 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. θ΄ 1-8.

«μυστήρια κραυγῆς, ἃ ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ ἐπράχθη» (ἅγιος Ἰγνάτιος Θεοφόρος). Πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὁ Γιαχβέ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καί ὅτι νίκησε γιά ἡμᾶς τόν θάνατο μέ τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή του. «Περί ἐλπίδος καί ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγώ κρίνομαι», θά πεί ὁ Παῦλος ἀποηγοῦμενος στό συνέδριο τῶν Ἰουδαίων, δίνοντας κορυφαῖο παράδειγμα ὅτι «ἡ παντελής σωτηρία» δέν εἶναι μόνο μιά ἀνέξοδη πίστη, ἀλλῆλά ἔχει, κατά τόν Θεολόγο Γρηγόριο, καί μιά ἀκριβή προσθήκη: «τῆν παρρησίαν τῆς ὁμολογίας».

Καί αὐτή ὅμως ἡ συχνά «δαπανηρή» παρρησία εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ ἢ μᾶλλον βραβεῖο τοῦ Θεοῦ σέ ὄλους ἐκείνους τούς μάρτυρες, πού –ὅπως ὁ πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος– «ἐνεδυναμώθησαν τῇ πίστει δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ» (Ρωμ. 4,20).
Ἄρχιμ. Β. Λ.

Νέα πολυτελής ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΘΕΙΟΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

κατά τό κείμενον τό ἐγκεκριμένον
ὑπό τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας
(σχήμα 25X35 ἐκ., σελ. 326+62)

Κυκλοφορήθηκε ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας σέ ἀναθεωρημένη καί πολυτελή ἔκδοση τό Θεῖο καί Ἱερό Εὐαγγέλιο. Ἡ παρούσα ἀναθεωρημένη καθ' ὅλα ἔκδοση –μέ νέα γραμματοσειρά, στοιχειοθεσία - σελιδοποίηση καί μοναδική γιά τίς λειτουργικές ἐκδόσεις εἰκονογραφική διακόσμηση–, περιέχει τό αὐτό κείμενο τῆς προηγουμένης ἐκδόσεως, δηλαδή τό βασισθέν ἐπί τῆς πατριαρχικῆς ἐκδόσεως τοῦ βυζαντινοῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr